

ките ми ги възвърна на радостъ, жената ми, дъщеря ми, и сичките ми вещи, колкото ми зе Евagriахъ. сичките ми извади двоакко. Прочее о мате моя! Прими го като трети сынъ твой. Кандаки, като чѣла дѣмыте на-сынаси, прегърнала Александра, цѣлвала го, и сладко мѣ рекла: докрѣк ни дошелъ на-великаго царя Александра, Бойводо Антиохе, отъ днесъ ще те имамъ трети сынъ мой, заради гдѣто си направилъ на-сынами, и на крата си толкова голѣми благо-дѣланіята. Александръ станалъ и ѣ се покло-нилъ като вѣстникъ, и закачилъ да ѣ хоратѣ-ва: Тогава царицата смыслила знацыте на-лицето мѣ, и дѣмала на ѣмжтѣ си: аджека да ли ни е тоя Александръ Македоницо; прегръцала го и го цѣлвала сладко, и мѣ дѣмала: Антиохе, ела да стидеме въ палатжтѣ нашъ да видишъ нашето когатство, и да земешъ цюто ти се ареса, и да пишимъ писмо да занесешъ на Александра.

КАНДАКИ ПОЗНАВА АЛЕКСАНДРА.

Фанала го за ржката, вѣзла вътре въ палатжтѣ, и мѣ показала чѣдны нѣща много множество. Маргари, многоцѣнны каменѣкъ безчисленны, и злато много. Водила го изъ сичкѣжтѣ палатж, и вѣзла въ кѣщата си, и мѣ рекла: земи отъ колкото видѣ, каквото ти са ареса възлюбленный ми сыне Александре. Александръ отвѣщалъ: азъ самъ Антиохъ, вѣрный ракъ Александровъ: защо ме назовавашъ Александръ; царицата мѣ рекла: азъ те познавамъ за Александра, но имашъ името си променено, и тѣя